Morgenstjernen

Organ for

Jesu Kristi Kirke av Sidste Dages Hellige

„Gjør det bekjendt over Land og i By
Herren har talet paany!"

NUMMER 12 | 15. JUNI 1922 | 1. AARGANG

Der staar skrevet.

Av ældste *Gustav G. Risan*, Trondhjem.

IV.

I «Lærdommens og Paktens bok» 88 k., fra det 15. vers læses følgende Guds ord git til profeten Joseph Smith den 27. december 1832:

«Aanden og legemet er menneskets sjæl. Og opstandelsen fra de døde er sjælens forløsning. Og sjælens forløsning sker ved ham der levendegjør alle ting, i hvis hjerte det er besluttet at de fattige og sagtmodige paa jorden skal arve den.

Derfor maa den helliggjøres fra al uretfærdighet, at den kan beredes til celestial herlighet.

Ti efter at den har opfyldt maalet for sin skabelse, skal den vorde kronet med herlighet, ja med Gud Faders nærværelse. Paa det at legemer, der tilhører det celestiale rike, maa eie den til evig tid, ti i dette øiemed blev den skapt, og i dette øiemed helliggjøres de. Og de der ikke er helliggjort ved den lov, som jeg har git eder, nemlig Kristi lov, skal arve et andet rike, nemlig et terrestialt eller et telestialt rike.»

*

Av disse uttalelser av vor profet, Josehh Smith, ser vi straks en avvikelse fra den almindelige opfatning om sjælen, idet som regel den almindelige religiøse opfatning angaaende dette har været denne at «vort legeme» er et

hylster eller en bolig, hvori vor sjæl har sit tilhold. Det er ikke sjelden at høre, særlig ved begravelser, saadanne uttalelser som: «Sjælen er gaat hjem til Gud, og legemet er lagt i jorden.» At denne lære og opfatning er falsk, det fortæller vor profet os i begyndelsen av de ovenciterte uttalelser, idet han sier at «menneskets legeme i forening med livets aand, som er i legemet», utgjorde det som heter sjælen. Er dette nogen ny lære? Er dette nogen ny paastand av Joseph Smith? Nei, «Der staar skrevet»: «Gud dannet mennesket av jordens støv, og blaaste livets aande i dets næse, og mennesket blev til en levende sjæl.» 1 Mos. 2 kap. 7 v. Videre forklarer profeten os, at denne sjæl, altsaa aand og legeme i forening engang skal forløses, og at maalet for dens skabelse er dette: «At bli kronet med herlighet, ja med den himmelske Faders nærværelse.»

Er ikke denne vor profets proklamation til menneskene i vor tid i pakt med tidligere uttalte sandheter? Fremholdt ikke ogsaa apostelen Paulus sterkt denne tanke at det ikke bare er vor aand som skal herliggjøres, men ogsaa vort legeme? Jo, isandhet!

I 1 Korintierbrev 15 k. 42 v. sier Paulus:

> «Det saaes i forkrænkelighet, det opstaar i uforkrænkelighet. Det saaes i vanære, det opstaar i herlighet. Det saaes i skrøpelighet, det opstaar i kraft. Der saaes et naturlig legeme, der opstaar et aandelig legeme.»

Og i Filipenserbrevet 3 k. 20—21 v. sier den samme apostel følgende inspirerende ord:

> «Vort borgerskap er i himmelen, hvorfra vi og forventer den Herre Jesus Kristus som Frelser. Han som skal forvandle vort fornedrelseslegeme, saa det blir likt med hans herlighets legeme efter den kraft, hvormed han og kan underlægge sig alle ting.»

Er ikke disse ord av Paulus i den skjønneste harmoni med de ovenfor citerte ord av Joseph Smith? Og fortæller ikke begge disse Guds mænd den glædelige sandhet, at der skal komme en dag, da dette vort jordiske tabernakel skal befries, skal renses for synd og syndens

følger, og bli helt i lignelse med Kristi herlighets legeme?

O hvilken dag, fuld av salig forventning for den som paa livets knudrede vei hernede har slæpt paa et legeme der er merket av sygdom, saar og plager! Og hvilken herlig opvaagnen en morgen, da det legeme, som her var vansiret og bøiet under sygdom og nød, for evig er borte og vor frigjorte aand staar der iført sit herlighetslegeme, rede til at træde ind i den celestiale herlighet for at glædes og frydes ved sin guddommelige Faders nærværelse. I sandhet, intet under at Paulus opflammer de troende i Korint og sier:

«Derfor, mine elskede brødre, vær faste, urokkelige, altid rike i Herrens gjerning, da I vet at eders arbeide ikke er unyttig i Herren.» (1 Kor., 15 k. 58 v.) Og heller intet under at den inspirerte sanger i hellig begeistring utbryter i følgende ord:

«O, hvor maa vi dog os fryde
At i pakten vi indkom!
Zion nu os ly vil yde
Medens verden faar sin dom,
Tusindaaret snart oprinder
For Guds folk til fred og ro;
Salig fryd man hos dem finder
Herren selv vil hos dem bo.»

Videre sier Joseph Smith i den citerte uttalelse at det ikke er mennesket alene, der skal bli gjenstand for denne herliggjørelse og celestiale ophøielse, men ogsaa selve den jord som mennesket bebor, sier han:

«Sjælens forløsning sker ved ham der levendegjør alle ting, i hvis hjerte det er besluttet at de fattige og sagtmodige paa jorden skal arve den. Derfor maa den (jorden) helliggjøres fra al uretfærdighet, at den kan beredes til celestial herlighet. Ti efter at den har opfyldt maalet for sin skabelse, skal den vorde kronet med herlighet, ja med Gud Faders nærværelse.»

Altsaa, saa skal ogsaa vor jord herliggjøres, renses, fornyes, og hvorfor? Jo, fordi at alle herliggjorte mennesker skal eie den til evig tid. Dertil, sier profeten, blev den skapt og dannet, og i dette øiemed helliggjøres vi.

Er dette en ny og fremmed lære? Kan dette være noget menneskelig paafund, eller er det i harmoni med Bibelen, i harmoni med tidligere tiders uttalelser? Vel er det saa at den kristne verden fabler om at dens fremtidige tilholdssted vil bli et sted oppe i skyene, hvor man skal gaa paa gater av guld og synge halleluja!! Hvor disse deres vilde ideer skriver sig fra, er vel ikke saa godt at uttale sig om. Men i Joh. Aab. 21. k. 1—7 v. læser vi følgende inspirerende og greie forklarende ord:

«Og jeg saa en ny himmel og en ny jord, ti den første himmel og den første jord var vegne bort, og havet var ikke mer. Og jeg saa den hellige stad Jerusalem stige ned av himmelen fra Gud, gjort istand som en brud prydet for sin brudgom. Og jeg hørte en høi røst fra tronen som sa: «Se Guds bolig er hos menneskene, og han skal bo hos dem. Og de skal være hans folk, og Gud selv skal være hos dem, og være deres Gud. Og han skal avtørre hver taare av deres øine, og døden skal ikke være mere, ei heller sorg, ei heller skrik, ei heller pine skal være mere, ti de første ting er vegne bort.»

Aner vi, eller ser vi den vakre sammenhæng, den dype harmoni mellem denne utalelse og den, som vi har citert fra Josef Smith? Fortæller ikke disse to, av Gud inspirerte mænd, at der skal oprinde en dag da den forbandelse der i tidens aarle morgenstund blev uttalt over vor jord, den skal atter forsvinde, tas bort? Jo, isandhet. De fortæller os i klare ord at vor jord endnu engang skal faa sin oprindelige paradisiske herlighet tilbake, og bli tilholdssted for herliggjorte mennesker i nærvær av deres livs Gud.

Med henblik paa denne mægtige sandhet tør det vel være at sangeren utbryter i følgende ord:

«Fryd dig, o jord! Se Herren vil
Paa jorderike bo.»

Dog, denne herliggjørelse, denne celestiale ophøielse, er imidlertid ikke noget som mennesket ved et slumpetræf kan komme i besiddelse av, langt derifra; men man

kan opnaa den, sier vor profet, ved at man blir herliggjort ved Kristi lov. Og er det ikke det som Bibelen ogsaa mener, naar der i den læses at «der er ikke git noget andet navn under himmelen, hvorved mennesket kan vorde frelst, end navnet Jesus Kristus?» Jeg skulde mene det. Men som Bibelen uttaler, «at vorde frelst ved navnet Jesus Kristus», eller som vor profet uttrykker sig, «at bli herliggjort ved Kristi lov,» det indebær dette i sig at mennesket maa være villig til at bøie sin vilje og sit liv under Guds vilje, og at de er villig til at vandre efter hans givne bud og love.

Skal den saakaldte kristne verden bli dømt i forhold til hvad den har syndet mot Guds fastsatte bud og love, ja, da ser det alt andet end lyst ut for den, trods dens paaberopelse av tro paa Kristus o. l.

La os overlate dommen til ham der gransker hjerter og nyrer. Og la os, der har faat vort øie oplatt for det evige evangeliums herlige sandheter, leve vort liv saadan at vi kan gjøre regning paa dets velsignelser. Naar motgang, spot og haan møter os, ogsaa av dem der staar os nær i livet, la os da erindre at vi staar paa Bibelens, det aabenbarte Guds ords grund, og la os erindre at «Der staar skrevet»:

«Vær tro indtil døden,
saa vil jeg gi dig livsens krone.»

Vaarkonferansen i Kristiania 1922.

Konferansen tok sin begyndelse med at sangkoret avholdt en aftenunderholdning tirsdag den 29. april under ledelse av dets formand, br. Otto Gebhardt, dirigert av instruktøren, br. Hartvig Bruun, og assistert av organist, søster Borghild Larsen.

Koret gav en i alle henseender god aftenunderholdning, til glæde baade for de ledende og medlemmene i koret. Tilstede var henved 400.

Søndagsskolekonferansen avholdtes søndag den 30. april under præsidium av missionspræsident Aug. S. Schow og ledet av bestyrer br. Paulus Edvartzen.

Skolen aapnedes med sangen: «Vær velkommen, søndag morgen», bøn av første raadgiver Anton Evensen og fortsattes med sangen: «Lad hvert et hjerte frydes». Bestyreren gjorde nogen aapningsbemerkninger og bød de tilstedeværende velkommen.

Rapporter fra de forskjellige søndagsskoler i konferansen blev avlagt. Drammens gren ved ældste George A. Widsten, Arendal ved ældste Hyrum Norseth, og fra Kristiania ved ældste Paulus Edvartzen.

Et litet program blev derpaa utført av en klasse paa 7 piker fra Drammens grens søndagsskole.

Kristiania grens søndagsskoles elever utførte et godt program, bestaaende av sang, deklamation, pianosolo og katekisation av de forskjellige klasser.

Efter endel bemerkninger av lederen, sluttedes den storartede søndagsskolekonferanse med sangen: «Velsign, o Gud, dit folk». Taksigelse av missionspræsident Aug. S. Schow.

Konferansemøte avholdtes søndag efterm. kl. 2. Der aapnedes med salmen: «Gjør hvad er ret». Bøn av ældste Einar Anthonsen, Strand og fortsattes med salmen: «O sig hvad er sandhet».

Rapporter blev avgit fra følgende grener: Arendal ved ældste Hyrum M. Norseth, Drammen ved ældste George A. Widsten, Fredrikstad ved ældste Jacob C. Johansen og Kristiania gren ved missionspræsidenten.

Rapporter fra de kvindelige hjælpeforeninger som følger:

Arendals kvindelige hjælpeforening ved søster Augusta Olsen, Kristiania grens kvindelige hjælpeforening ved søster Bergliot Grinager.

Missionspræsidenten sa angaaende »Morgenstjernen», at den i løpet av 3 maaneder hadde vokset med vel 200 abonnenter. Han foreslog derpaa til opholdelse i de helliges tro og bønner: Kirkens generalautoriteter som de

er vedtat ved kirkens sidst avholdte generalkonferanse, samt Orson F. Whitney som præsident over den europæiske mission, og Aug. S. Schow som præsident over den norske mission, tillikemed alle grensforstandere, distriktslærere o. s. v.

Præsident Erastus Johnsen fra Trondhjem var tilfreds med at være tilstede i denne konferanse, og særlig var han tilfreds med den avholdte aftenunderholdning, han omtalte nødvendigheten av at holde Guds bud og love og var tilfreds med at arbeide for Guds rikes fremgang.

Møtet avsluttedes med salmen: «O du Zion i vest». Taksigelse av ældste C. M. Hagberg.

Konferansen fortsattes søndag aften kl. 7 med at sangkoret sang: «Fryd dig o jord». Bøn av ældste Ludvig Arnesen. Fortsattes med at koret sang: «Vildledte sjæl som gaar».

Ældste, George A. Widsten, var den første taler. Han bemerket at der i Norge var faa missionærer, og at han var en av dem der hadde faat adgang hertil; han omtalte videre hvorledes mange forstaar Bibelen og forklarer den paa sin egen maate, men at det er feil, Guds ord skal forstaaes saaledes som det staar skrevet. Han omtalte maaten hvorpaa Herren kalder sine tjenere til at prædike evangeliet, at de ikke gaar i lange tider paa skoler for at forberede sig til at forkynde evangeliet. Omtalte videre evangeliets sandheter, bl. a. at man ikke kan erholde frelse uten paa betingelse av lydighet til frelsesplanen.

Ældste, Hyrum M. Norseth, omtalte Johannes den Døpers mission, videre omtalte han evangeliets gjengivelse til jorden.

Koret sang til avveksling: «Til Herren hører jorden.»

Ældste, Heber J. Gustafson, bevidnet at Herren hadde talt til jorden paany, at han igjen har oprettet sit rike og saaledes opfyldt Daniels profeti i 2. kapitel.

«O stem i en sang» blev sunget av koret.

Præsident Erastus Johnsen omtalte det ansvar der paahviler den som skal forkynde Herrens ord. Talte videre

om «daaben» som nødvendig betingelse for at indkomme i Guds rike. Til slut bar han sit vidnesbyrd om evangeliets gjengivelse.

«O, min fader, du som kjender» blev sunget av tre brødre.

Koret sang: «Almagts Gud vi for din trone». Taksigelse av missionspræsidenten.

Konferansen fortsattes med ungdomsforeningsmøte mandag 1. mai under ledelse av søster Caroline Martinussen.

Møtet aapnedes med sangen: «Om Guds stad man taler herlig»; bøn av ældste Heber J. Gustafson. Fortsattes med salmen: «Fader vor paa himlens trone».

Rapporter fra ungdomsforeninger i de forskjellige grener blev git som følger: Drammen ved ældste George A. Widsten, Arendal ved søster Augusta Olsen, Kristiania ved broder Ingvald Kristiansen, likeledes blev git rapport fra sangkoret ved dets formand, ældste Otto Gebhardt.

Til avveksling blev sangen: «Velsign, o Gud, dit folk» avsunget.

Ungdomsforeningens tidsskrift «Kundskap og Lys» blev oplæst ved redaktøren, ældste C. M. Hagberg. Dette hadde et ypperlig indhold, bl a. et utdrag av en tale av profeten Joseph Smith om frelse for de døde.

Missionspræsidenten oplæste og foreslog til opholdelse i de helliges tro og bøn: Ungdomsforeningens bestyrelser, de kvindelige hjælpeforeningers bestyrelser, saavel som Kristiania grens sangkors bestyrelse. Alle forslag blev enstemmig vedtat.

Et musiknummer for piano og violin blev utført ved br. Anton Jensen og datter.

Præsident Erastus Johnsen fra Trondhjem talte nogen opmuntrende ord til medlemmene av ungdomsforeningen.

Møtet avsluttedes med sangen: «Fuld av gjerning er min dag». Taksigelse av ældste Ludvig Arnesen.

Oscar R. Lindbo.
Grenssekretær.

Filosofien av evangeliet.

Av ældste *J. H. Ward.*

(Fortsættelse).

Det varte dog ikke længe, før virkelige, dypttænkende videnskapsmænd indsaa det umulige og urimelige i en saadan paastand. Det viste sig ved nærmere undersøkelse at nogen av disse smaa planeters baner var skilt ved mere end tyve millioner mil, og det bevistes likeledes at kometer ikke kunne indvirke paa solen eller paa planter i nogen synderlig grad. Herschel sier: «Det er øiensynlig at de lettteste skyer, som svæver i atmosfærens høieste regioner, er tætte og massive legemer i sammenligning med kometens fine og florlignende væv».

Fornuften erklærer saaledes at verden ikke dannet sig selv. Menneskets sjæl dannet ikke sig selv. Menneskets legeme dannet ikke sig selv. De maa ha hat en intelligent skaber, som er Gud. Arbeidet er ikke i arbeideren; huset er ikke bygmesteren; uret er ikke urmakeren. Skaberen er adskilt fra det skabte og staar over det. I og jeg og universet er skapte, derfor er vor skaper adskilt fra os og staar over os.

Bevisstheten om vor egen uvidenhet og svakhet stadfæster den kjendsgjerning. Menneskets sjæl er ikke den høieste intelligens i universet. I sin nuværende tilstand kjender mennesket endnu ikke tilfulde sit eget legemes funktioner eller de love som det maa adlyde, langt mindre de love som styrer universet. Han forstaar maaske meget angaaende det som ikke vedkommer ham, men han føler ringhet naar hans kjæreste interesser berøres. Han kan bestemme en planets stilling om et hundrede aar, men han kan ikke bestemme sin egen stilling om et aar eller en maaned. Han kan bestemme tiden for ebbe og flod i aarevis forut, men han vet ikke om hans egen puls vil slaa imorgen. Eftersom hans kundskap om naturens love utvides, blir hans overbevisning sterkere om, at et visere hode og en mægtigere aand end hans har skapt verden og styrer den.

Verdens historie forkynder ogsaa Guds tilværelse og hans handling med sine barn og deres riker paa jorden. Historien er kun en beretning om menneskenes handlinger

og Guds forsyn, om menneskenes forbrydelser og Guds straffedommer. En gang bortfeiet han menneskeslegten med en vandflod paa grund av deres store ugudelighet. Han viste sit mishag med Sodoma og Gomorra ved at fortære disse ugudelige steder med ild fra himmelen, og han efterlot det Døde hav med sine tunge bølger som en advarsel. Ingen grad av lærdom eller kunst, rigdom eller magt har nogensinde kunnet beskytte en ugudelig nation imot Guds retfærdighets sverd. Læs fortidens mørke historie. Hvor er Egyptens, Ninives og Babylons storhet? Tyrus besat skiber, kolonier og handel; Roms herredømme strakte sig over en halv verdensdel; Grækenland hadde filosofi, kunst og frihet; Spanien besat skatte av jordens guld og sølv, men disse ting kunde ikke unddra dem fra Guds regjering og magt. Hans love styrer universet og betaler synd med elendighet og forbrydelse med straf ifølge evig retfærdighet. Disse nationer blev nedstyrtet fra tinden av deres storhets høide og søndersloges i fordærvelsens dal, hvor de nu ligger som ruiner, rester av fordums storhet, der viser hvor disse mægtige riker en gang stod, og at de var fiender mot Gud.

5te kapitel.

Nødvendigheten av aabenbaring.

Filosofien finder kun to bøker i hele verden — to guddommelige oprindelige bøker, nemlig: Naturens bok og Guds aabenbaringer. Alle andre er kommentarer til disse to. Til disse henhører alt hvad der har været tænkt, sagt eller skrevet i alle forbigangne tidsperioder; ja, vi kan tilføie, alt, hvad der nogensinde vil bli skrevet i kommende tider. Det som forklarer eller uttyder naturens bok, kaldes videnskap; det som utfolder for os Guds egenskaper samt vor egen natur og bestemmelse, er aabenbaring og omhandler det som mennesket ellers ikke kan fatte; dens optegnelser er skriften eller inspirationens bok. Naturens bok er skreven paa berg og mark og skog i alle de avvekslende former av dyre-, plante- og stenrikerne som det er videnskapens verk at uttyde Aabenbaringens bok er indtrykket av den guddommelige

vilje paa menneskets aandelige natur. Saaledes er begge disse Guds egen haandskrift. Videnskapen lærer os de materielle love med hensyn til tid, mens aabenbaringen ogsaa omfatter de aandelige love og evigheten. De lekser, som menneskeheten lærer fra tid til tid, er fremadskridende som en skoleguts og aabenbaring er derfor fremadskridende, skjønt paa en forskjellig maate. Den første skrider fremad fornemmelig ved utøvelsen av den menneskelige forstand, den sidste ved guddommelig oplysning av menneskets aandelige natur. Hvor feilagtig er da ikke de sekteriske begreper, at aabenbaringens bok er for evig tillukket. At menneskene i deres nuværende ufuldkomne tilstand skulde ha tat sandheten i besiddelse i dens fulde utstrækning! At det menneskelige sind med sine endnu uutviklede evner skulde ha været istand til at utgranske Guds dypheter. Endnu mere formørket er de som ikke kan se, at der er et gudommelig saavel som et menneskelig element i al vor fremadskriden, at renhet av hjertet er nødvendig for helt ut at kunde fatte sandheten. Saaledes sker det, at de nationer og individer, som nyter det høieste aandelige lys, ogsaa har gjort de største intellektuelle fremskridt. Ved et blik paa verdenskartet overbevises vi om, at de nationer, som besidder de reneste religiøse ideer, netop er de nationer som har gjort størst intellektuel, social og politisk fremgang. Religiøse ideer utspringer fra Gud; de er resultatene av den guddommelige viljes indvirken paa menneskenes sind. Saaledes er nationenes fremskridt avhængige av Guds aabenbaringer.

Denne kjendsgjerning forstod Salomon for tusener av aar siden. Han var en mand med stor lærdom, sund fornuft og visdom. Han forstod ikke alene regjeringsvidenskap, men ogsaa botanik og naturhistorie. Han var bevandret i literaturen, og der sies: «Han talte tre tusen ordsprog, og hans sange var tusen og fem.

Og han talte om trærne fra Cederen, som er paa Libanon, og indtil isopen som vokser ut av væggen; og han talte om dyrene og fuglene og om krypende dyr og om fiskene». (Første Kongernes bok 4 kap. 32, 33 v.).

Bedre end alt dette var i manges øine det, at han forstod at tjene penger og han viser os, hvorledes vi kan tjene og beholde penger. Enhver ung mand vil samle rigdom ved at læse hans ordsprog og handle derefter. Salomon kjendte til verden paa alle omraader; hans skiber handlet paa kystene av Asien og Afrika fra Madagaskar til Japan, mens handelskaravanene fra Indien og Kina slog leir paa de steder han hadde indrettet for dem i ørkenen. Han kjendte de folk, med hvem handel var fordelagtig, og tillike de vilde, som kun bragte aper og paafugler.

Salomon var ogsaa en filosof, og det gjorde paa hans sind dypt indtryk at se den forskjel som hersket blandt de forskjellige folkeslag paa jorden. Nogen var oplyste, fremskridende, civiliserte og lykkelige; andre var vilde og stridbare, bestandig i krig med hverandre og førende en elendig tilværelse i uvidenhet, fattigdom og synd. Han la ogsaa merke til en anden kjendsgjerning, at de nationer, som var begunstiget med Guds aabenbaringer, var de civiliserte, fremadskridende og lykkelige nationer. I Palæstina, Kaldæa og Mesopotamien hadde Gud aabenbart sin vilje til visse personer for slegtens vel. Det tilstaaes nu i almindelighet, at Egypten naadde sin høide av velstand og magt netop paa den tid, da de hebraiske patriarker, Abraham, Jakob og Josef, som var Guds levende orakler, hadde samkvem med det egyptiske folk og til tider bodde blandt dem. Paa den anden side viste det sig, at de nationer, som var uberørte av Guds aabenbaringer, var vilde og dyrkede avguder. Salomon sammendrog disse store kjendsgjerninger i sit ordsprog: «Naar der ikke er profetiske syner, blir et folk tøilesløst; men den, som bevarer loven, han er lyksalig». (Salom. ordspr. 29 kap. 18 v.). «Men nu er verden visere,» sier skeptikeren, «end den var i Salomons dager. Han levet i den overtroiske oldtid, da menneskene tilla gudene alt hvad der var usædvanligt. Men nu er vi for kloke til at tro paa aabenbaring».

Straus sier: «Ingen sikker idé om filosofi eller historie er mulig, hvis der indbefattes tro paa de ting, som vi

ikke forstaar». Hvilken dypsindig tanke! Vi forstaar ikke hvorledes et græsstraa vokser, derfor maa vi benegte dets tilstedeværelse.

Man forbauses over den begjærlighet hvormed disse saakaldte filosofer antar alle paastande som er i strid med sandheten, uten at undersøke deres paalidelighet. Læg en gang merke til dette argument. Hedenske religioner er bygget paa fabler; derfor er de jødiske og de kristne optegnelser fabler. Med andre ord, fordi der findes falske mynter, er der ingen egte.

Skeptikerne fremkommer ikke med noget bevis for at mirakler er umulige, men da de benegter deres tilværelse, burde de dog være istand til at bevise deres paastand. Denne verdens skabelse er det største av alle mirakler, og dog maa menneskene tilstaa, at dette mirakel er sked. Menneskenes erfaring er ikke kundskapens grænse. Aabenbaring er ikke umulig, fordi den synes overnaturlig. Verden er fuld av det, som synes overnaturlig. Miraklene, som er optegnet i jordskorpens klipper, er likesaa store som noget, der omtales i Bibelen. (Forts.)

Korrespondanse.

Salt Lake City, februar 1922.

Missionsprest Aug. S. Schow.

Kjære broder!

Jeg har paa «Bikuben»s kontor læst de første par numre av «Morgenstjernen» og jeg har været særdeles tilfreds med bladets indhold, og jeg vet, at hvis «Morgenstjernen» vedvarende kan være præget av den samme ypperlige og kjærlige aand som har præget de første numer av det nye kirkeblad for de Sidste Dages Hellige i Norge, vil bladet bli til stor velsignelse for de norske hellige og til stor glæde for os alle.

Jeg har den ære at kjende Dem fra mine ungdomsdager, da De var paa mission i Danmark og virket i Kjøbenhavn.

Jeg har virket som missionær i Kjøbenhavn under missionspræsident Hans J. Christiansen fra høsten 1914

til først paa vaaren 1920, (de sidste maaneder under præsident Carl E. Petterson).

Jeg virket som «Stjerneskriver» indtil 1. januar 1920, og er selvfølgelig overordentlig interessert i, at saavel «Skandinaviens Stjerne» som «Morgenstjernen» blir ypperlig redigerte, saa at vidnesbyrdet om forløsningen ved Jesus Kristus og vidnesbyrdet om «evangeliets gjengivelse til jorden», det egte, gamle og eneste sande evangelium kan bli git til norske og danske læsere gjennem disse kirkeblades spalter. Ja, saa at disse kirkeblader, saavel som «Nordstjärnan» maa sprudle av liv, som følge av de «livskræfter» som er git os, som er medlemmer av Jesu Kristi Kirke av Sidste Dages Hellige.

Jeg har frydet mig ved at forstaa, at De, præsident Schow, er høilig elsket av de norske hellige, som følge av Deres anstrengelser for at føde dem «livets brød» og i sandhet staa som deres broder, som vil gi dem gode formaninger og administrerer evangeliets forskjellige hellige ordinanser til dem, saa at de, hvis de retter sig efter vor Frelsers ord, kan bli delagtige i den Helligaand og i alle de timelige og aandelige naadegaver som medfølger evangeliet. *Nils F. Green.*

Smaapluk.

Ældste Heber J. Gustafson, der har virket som missionær i Kristiania og Trondhjems konferanser i ca. 2½ aar, er blit løst med tak og ære for vel utført mission. Han forlot Kristiania med «Stavangerfjord» den 9. juni; med Salt Lake City, Utah, som bestemmelsested.

Daab.

Følgende personer blev døpt den 3. juni i Kristiania: Carl Oscar Smith, Ruth Viola Olsen og Marvel Vinnie Johansen.

Daaben utførtes av ældste Heber J. Gustafson. Haandspaalæggelse blev forrettet samme dag.

Menneskets længsel.

Mel.: Blæs sagte, I storme!

Ustandselig fremad er tidernes strøm,
Og livet at ligne vi kan med en drøm.
Et «Fata Morgana», et syn som forsvandt,
Før virkeligheten tilfulde oprandt.
En draape i havet det lignet jo er,
Vi kommer, vi gaar, vi sees ei mer
Og lyset utslukkes. som for os var tændt,
Vor rolle er spillet, programmet er endt.

Endskjønt vi vel vite, at saadan det gaar,
Fra barndommen fremad, til alderdoms aar.
Der altid er noget i fremtidens skjød
Som føder vort haab og forventning saa søt.
Vi længes for meget, dog ikke vi vet,
Maaske vil det bringe os sorg og fortræd.
Og ofte da ønskerne bliver som saa:
«Blot vi kunde veien tilbake nu gaa».

Som barnet der ønsker «O, gid jeg var stor»,
Og tænker i fremtiden lykke blot bor.
Men ofte naar dette forønskede kom
Det findes at være en glæde saa tom;
Naar alderdom kommer, og sygdommen med
Man længes, dog slet ikke rigtig man vet.
Men mange da ønsker: «O var jeg blot ung
Ti livet mig synes en byrde saa tung».

Saa ofte naar nogen paa berget gaar op,
De længes at naa til den høieste top.
Der spares ei kræfter, ei vilje og mot,
Og toppen den naaes viss lykken er god,
Men snart har vi seet, og ønsker os ned
Og maler i tanken et langt bedre sted.
Ja, altid en længsel opfylder vort sind
Den svermer omkring, som en ustadig vind.

Der findes en længsel, et haab som er ret
Naar dette man har, vi bliver ei træt,
Det findes i ordet som skaberen gav
Og gjælder langt borte om tid og om grav.
Det trøster den svake, gir alderdom mot,
En længsel, som virker at enden blir god,
Som tører os her gjennem trængslerne frem
Og drager os hen til vort salighets hjem.

Derfor la os længes til Herren vor Gud
Og søke at kjende hans frelsende bud,
Ja, gjøre hans vilje og kjende hans ord
Og vandre som lydige barn her paa jord.
Naar trofast vi vandrer til veien er endt,
Med glæde i lyset, som Gud haver tændt.
Ei svækkes vor længsel, ei viger vor ro,
Naar kun vi standhaftige er i vor tro.

Aug. S. Schow.

Utflugt.

Kristiania grens søndagsskole hadde sin første sommerutflugt 2. pinsedag til Lutvandet, under ledelse av bestyrer Paulus Edwartzen, som var assistert av Waldemar Sørensen, samt flere av skolens lærere og lærerinder. Store lastebiler befordret deltagerne fra Vaalerengen til nærheten av bestemmelsesstedet, og det øvrige av veien blev tilbakelagt tilfots i ca. 15 minutter.

Dagens program aapnedes med sang av flere av sangkorets medlemmer og bøn av broder Julius Stenersen.

Deltagerne, som var vel forsynt med spisevarer, blev servert melk paa søndagsskolens bekostning, saavelsom reiseutgiftene for barna frem og tilbake.

Alle syntes at more sig fortræffelig, enten i de forskjellige leker eller i de vakre baatturer paa det stille klare vand.

En utmerket stemning raadet, og mange uttrykte ønsket om at flere lignende turer maatte iverksættes igjennem sommeren. Ca. 150 voksne og barn deltok i utflugten

INDHOLD:

Der staar skrevet	177	Smaapluk	190
Vaarkonferansen i Kr.a . . .	181	Daab	190
Filosofien av evangeliet . .	185	Menneskets længsel (Sang)	191
Korrespondanse	189	Utflugt	192

Utgit og forlagt av AUG. S. SCHOW, Osterhausgt. 27, Kristiania.

Trykt i Arbeidernes Aktietrykkeri, Kristiania.